

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film, predstavlja:

GOLA ZABAVA NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM

GLEDALIŠKO – FILMSKA UPRIZORITEV NA PODLAGI MATURITETNIH VSEBIN:

MATJAŽ ZUPANČIČ GOLI PIANIST ALI MALA NOČNA MUZIKA

HAROLD PINTER ZABAVA ZA ROJSTNI DAN

MILOŠ FORMAN LET NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM

Mentorstvo (Igra in govor): [Barbara Krajnc Avdić](#), [Primož Ekart](#), [Andrej Jus](#)

Mentorstvo (Impro): [Mojca Dimec](#), [Jošt Jesenovec](#) / Mentorstvo (Scenarij in režija / Snemanje in montaža): [Urška Djukić](#), [Darko Sinko](#)

Mentorstvo (Gib): [Aja Zupanec](#) / Mentorstvo (Zvok in glasba): [Matjaž Predanič](#)

Gledališki list: [Andreja Kopač](#) / Kostumografija: [Nataša Recer](#) / Oblikovanje svetlobe: [Urška Vohar](#)

Glasba: [Matjaž Predanič](#), [Miljana Sgerm](#), [Andraž Mazi](#) / Oblikovanje zvoka: [Matjaž Predanič](#) / Tehnična podpora: [Marko Levičnik](#) / Video tehnik: [Luka Pečan](#)

Fotografije: [Primož Ekart](#), [Eva Brvar](#), [Tjaša Pegan](#), [Petra Lutman](#), [Saša Trček](#) / Oblikovanje: [Tanja Radež](#) / Zahvala: [Mojci Dimec](#), [Petri Vignjevič Kovjanić](#), [Maji Delak](#)

Produkcija: [SVŠGUGL](#), ravnatelj [Alojz Pluško](#)

Uprizarjajo dijakinje in dijaki 4. F in 4. G letnika umetniške gimnazije, smer gledališče in film

Plesni in gledališki center PGC, Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana

Premiera: četrtek, 3. februarja, ob 15.00 / Ponovitve: petek, 4. februarja, ob 12.30 in ob 17.00

Abstrurd

Absurd tukaj in absurd zdaj

Abstrurd

MATJAŽ ZUPANČIČ: GOLI PIANIST ALI MALA NOČNA MUZIKA

Pianist se preseli v novo stanovanje, v katerem želi imeti samo pianino. Prepričan je, da bo imel v novem okolju dovolj miru in prostora za svojo ustvarjalnost. Že kmalu pa se izkaže, da so stanovalci nestrpni, škodoželjni, nevoščljivi in ne prenesejo odstopanj od utečenega reda in nenapisanih pravil. Pianistu se začnejo dogajati nenavadne stvari, njegov urnik določajo drugi stanovalci bloka. Kmalu ugotovi, da pravzaprav ne živi več svojega življenja, temveč življenje osebe, ki je v stanovanju živel pred njim. *Goli pianist* je tragikomičen prikaz življenja oziroma usode (slovenskega) intelektualca-umetnika in prikaz njegove nemoči delovanja in potrditve lastne identitete, saj mu le-to določa njegova okolica. Toda ko Zupančičev junak končno deluje, dokončno pristane na začarani krog in zakon množice, ki določa njegovo mesto absurdne žrtve v družbi. Življenje je banalno in absurdno, ugotavlja Matjaž Zupančič, in v takem svetu se niti ubiti ni več mogoče. Vse je samo še ponovitev in absurd življenje.

Povzeto po: <https://teksti.sigledal.org/tekst/goli-pianist-ali-mala-nocna-muzika-1>

Ko smo ustvarjali *Golega pianista*, smo se zelo smejali, zabavali, uživali. Ustvarjali smo resničnost, ujeto v absurd. Ali obstaja kdo, ki bo enkrat presodil pravilnost delovanja, doživljanja, čutenja in mišljenja umetnika?

Naj piše na: <https://www.svsgugl.si/>.

Srečno vsem mojim dijakinjam in dijakom v prihodnosti! Topel objem,

Barbara Krajnc Avdić

Uprizarjajo:

4.F: Tibor Anželj, Lovro Levačič, Petra Lutman, Ana Praznik, Tara Protner, Lara Ramovž, Neža Saje, Dejan Stankovič, Zara Šraj, Saša Trček, Filip Žunić

4.G: Tjaša Pegan, Katka Franja Slosar, Ivan Vastl, Maša Vujišič

Mentorica: Barbara Krajnc Avdić

Dramaturška sodelavka: Andreja Košač

Videi:

Avtobus gre!

Nastopajo: Tibor Anželj, Neža Bedene, Ema Hozjan, Iza Lesjak, Lovro Levačič, Petra Lutman, Taša Mihelčič, Ana Praznik, Lara Ramovž, Dejan Stankovič, Zara Šraj, Saša Trček, Luka Žerdin in Filip Žunić. Na hodniku tudi: Ota Breza, Eva Brvar, Nia Gregl, Alja Mavec Krovinović, Tjaša Pegan

Glasba: Andraž Mazi **Koreografija:** Filip Žunić in Aja Zupanec

Režija: Filip Žunić in Mojca Dimec **Snemanje:** Darma Prešiček in Živa Caf

Montaža: Živa Caf **Mentorica:** Mojca Dimec

Zadnja večerja

Nastopajo: Tibor Anželj, Lovro Levačič, Petra Lutman, Ana Praznik, Tara Protner, Lara Ramovž, Neža Saje, Dejan Stankovič, Zara Šraj, Saša Trček, Filip Žunić,

Tjaša Pegan, Katka Franja Slosar, Ivan Vastl, Maša Vujišič

Režija: Tara Kragl **Snemanje:** Mimi Ela Pirnat **Mentorica:** Urška Djukić

Frizer

Nastopajo: Ana Praznik, Saša Trček **Snemanje:** Živa Caf **Montaža:** Jakob Grižonič

Obraz Adamovič

Nastopa: Ivan Vastl **Snemanje in montaža:** Mimi Ela Pirnat **Mentorica:** Urška Djukić

Tehnični sodelavci pri videih: Rebeka Fijavž, Luka Koritnik, Hugo Košorok, Erazem Kociper Jankovič

HAROLD PINTER ZABAVA ZA ROJSTNI DAN

Koncept uprizoritve Pinterjevega besedila smo postavili z dveh izhodišč. Prvo izhodišče izhaja iz procesa dela, predvsem iz igralske analize Pinterjeve zgodbe in posameznih manjših delov zgodbe: dejanj, prizorov, koščkov prizorov. Poleg ostalih elementov, ki jih zahteva in vsebuje igralska analiza, smo se v uprizoritvi osredotočili na del, ki se ukvarja s tem, kaj se v zgodbi in v določenem delu zgodbe zgodi. To smo v uprizoritvi povezali z igranjem šaha in sicer iz več razlogov. Struktura Pinterjeve zgodbe je bila za nas asociativno povezana s strukturo šahovske igre, predvsem v delu njene otvoritve in po drugi strani z likom Peteya, ki ga v naši uprizoritvi ni, ob večerih šahira. Tako smo ga skozi šahovsko igro na nek način lahko pripeljali v uprizoritev.

Drugo izhodišče se naslanja na klasično, dramsko uprizoritveno strategijo. Uprizorili smo enega ključnih prizorov v besedilu, in sicer zabavo ob Stanleyevem (vprašljivem) rojstnem dnevu. Ta del vsebuje vse, kar je značilno za tovrstno uprizoritev: dialoge, like in odnose med njimi. Uprizoritveni in obenem časovni okvir predstavlja dvajset minut, ki so uprizoritveno namenjena naši skupini dijakinj in dijakov in ki se odštevajo na šahovski uri vse do padca zastavice, kar označuje konec šahovske igre in konec naše uprizoritve.

Primož Ekart

Uprizarjajo:

4. F: Enja Grad, Iza Lesjak, Gaja Pavlič, Luka Žerdin

4. G: Neja Baša, Maj Marinšek Deu, Nace Korošec, Aja Markovič, Žak Može, Nika Ožbolt, Laura Svetina, Ema Švalj, Maruša Freya Voglar

Mentor: Primož Ekart

Ozadje prizora:

Dijaki: Laura Sarafinov, Kim Kranjc, Črtomir Raspor Josipovič, Hugo Artur Košorok

Mentor: Darko Sinko

IMPRO PREDAH: ABSURDNO TUKAJ IN ABSURDNO ZDAJ!

Absurdno tukaj in absurdno zdaj. V improvizacijskem delu letošnje maturantske uprizoritve smo lovili slog, odnose in like, vse skupaj pa preželi z dobro mero absurda. Ustvarili smo in bomo neponovljive in spontane situacije, za katere ne moremo obljubiti, da bomo našli pot iz njih. Lahko pa raziskujemo ta velik prazen prostor, ki ga ponuja improvizacijsko gledališče. Na absurden način, kakopak.

Dijaki 4. G: Neja Baša, Maj Deu Marinšek, Nace Korošec, Alja Mavec Krovinovič, Žak Može, Tjaša Pegan, Živa Senica, Katka Franja Slosar, Blažka Šifrar, Ema Švalj, Maruša Freya Voglar, Maša Vujišič

Mentor: Jošt Jesenovec

MILOŠ FORMAN

LET NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM

Lotili smo se uprizarjanja štirih prizorov iz filma *Let nad Kukavičjim gnezdrom*. Posebnost tega filma je vrhunska kolektivna igra, ki smo si jo vzeli za vzor, naše delo pa je približati se čim prepričljivejši igri. Iščemo torej resnično življenje, živost in avtentičnost – eno najzahtevnejših prvin igre – in to v prostoru norišnice! Igralsko smo v polju strogega realističnega žanra, ki pa je postavljen v prostor norosti, obsesij, depresij, manije, ludizma. Igrati realistično v takšnem prostoru pomeni slediti resnici svojega lika, slediti njegovim notranjim intencam, te pa so v norišnici lahko absurdne, pretirane, minimalizirane. Tako nas realizem v tem prostoru osvobodi svoje racionalnosti, a nam hkrati nalaga njegovo nasprotje – dionizičnost (norost, ludizem, čustvenost). Bolj kot na vsebini zgodbe – zato ker je zaradi časovne zamejitve nimamo možnosti razvijati – smo delali na skupinski dinamiki, na gradnji dramskih likov ter na ustvarjanju vzdušja prizora. Upam in močno želim, da bomo na premieri lahko vsi, ki smo ustvarjali zadnje pol leta, ter da nas vsaj za ta teden bolezen pusti pri miru.

Andrej Jus

Uprizarjajo:

4. F: Neža Bedene, Nia Gregel, Ema Hozjan, Taša Mihelčič, Gal Mirnik

4. G: Ota Breza, Eva Brvar, Aja Markovič, Nika Ožbolt, Blažka Šifrar, Živa Senica, Karin Žerjal

Mentor: Andrej Jus

Videi:

Sodelujejo dijaki in dijakinje 4. F in 4. G: Neža Bedene, Nia Gregel, Ema Hozjan, Tamara Jovanović, Taša Mihelčič, Gal Mirnik, Eva Brvar, Ingrid Gantar, Ota Klobčar Javornik, Živa Senica, Blažka Šifrar, Karin Žerjal, Iza Lesjak, Gaja Pavlič, Tara Prodrik, Aja Markovič, Alja Mavec Krovinovič, Tjaša Pegan, Laura Svetina, Filip Žunić

Režija in montaža: Darma Prešiček

Direktorica fotografije: Laura Sarafinov

Mentor: Darko Sinko

Glasba: Song SREČNA

Mentorji: Matjaž Predanič, Darko Sinko, Aja Zupanec, Andrej Jus

Song: SREČNA

Prيرهjeno po: Pharrell Williams - Happy

Slovensko besedilo: Blažka Šifrar

Izvajalke: dijakinje 4. F in 4. G pri predmetu Zvok in glasba (ZIG)

Bobni: Enja Grad

Bas kitara: Ema Švalj

Ukulele: Blažka Šifrar

Klaviature: Nika Ožbolt

Električna tolkala: Eva Brvar

Bongos: Neža Saje

Tamburin: Karin Žerjal

Ploskanje: Enja Grad, Klara Ingrid Gantar, Nika Ožbolt, Blažka Šifrar, Ema Švalj, Eva Brvar

Glavni vokal: Maruša Freya Voglar

Spremljevalni vokali: Enja Grad, Klara Ingrid Gantar, Nika Ožbolt, Blažka Šifrar

Mentor: Matjaž Predanič

Snemanje, mix in mastering: Matjaž Predanič

Posneto v glasbenem studiu SVŠGUGL, januar 2022

ABSURD SKOZI OČI DIJAKOV

ABSURD SKOZI OPTIKO ŽIVLJENJA

Poskusim se spomniti tistega dne, ko sem prvič videla absurdno predstavo. Ali pa prebrala absurdno besedilo. Sama zagotavljam, da so se mi tako rekoč topili možgani, ko sem v berilu prvič uzrla odlomek *Uliksesa* (James Joyce). Kot vsak običajni smrtnik sem se kremžila nad tem, čemur je profesorica pravila leposlovje. Ure in ure sem bedela nad zvezkom misleč, da je to popolnoma nesmiselno, in preklinjala sem ubogega Joycea, ki mi je vrgel to solato besed, ki jo moram sedaj dešifrirati in znati za oceno. Sklepam lahko, da je absurd na prvi pogled samo karkoli pač avtorju pride na pamet. Če bi odprli knjigo *Finneganovo prebujenje* (ali *Finneganovo bdenje*), bi se težko sploh prebili čez prvo stran. To je namreč najzahtevnejša knjiga na svetu. Polna je izmišljenih besed, brez rednih ločil, nič ni med sabo povezano ali logično. Kot da bi vzel veliko preveč LSD-ja, pojedel slovar in vse to izbruhal na papir. Pa vendar naj bi bil James Joyce eden najbolj revolucionarnih pisateljev 20. stoletja in ljudje po vsem svetu so posvetili svoja življenja ravno tej knjigi. In šele ko smo se začeli učiti o teatru absurda in ko so vame vrgli vsa ta absurdna dela, sem vedela zakaj.

Beckett, Ionesco in Genet v bistvu niso taki geniji kot pravijo vsi. Navidezno je res tako. Ko smo pri improvizaciji obravnavali absurd in sem bila poklicana na oder, sem bleknila, kar mi je pač prišlo na pamet in se tudi premikala tako. Absurd je zame nesmisel, sestavljen na prav poseben umetelen način in to z namenom, da prikaže življenje kot nesmiselno razmerje med tragedijo in komedijo. Ker to življenje pač je. In točno zato absurd srečamo tudi onkraj dramskih besedil. Ko sem bila majhna, sem se pričkala z bratom in ko je najinemu prepiru zmanjkalo pravih argumentov, sva se samo spakovala drug nad drugim in se drla. Ko smo v šoli pri pouku matematike, profesorica velikokrat razne pojave razloži le s preprosto izjavo: „Tako pač je.“ Veliko stvari je na enak način nepojasnjenih in nesmiselnih in prav iz tega črpa absurd. Iz takih detajlov vsakdanjih stvari.

Ionesco je idejo za *Plešasto Pevko* dobil iz odlomka učbenika angleščine. Zatorej verjamem, da je teater absurda veliko bolj zapleten in genialen, kot se zdi. Na nek način se posmehujemo samemu življenju, tudi obupnim situacijam, kot na primer Franz Kafka, ki je s svojo zgodbo *Sodba* ponazoril zmedenost navadnega človeka v ogromnem in zapletenem birokratskem sistemu. Nekega moža so kar naenkrat aretirali in preživel je več ur na svojem sojenju, ne da bi vedel, česa je kriv. S tem je predstavljal tudi svojo izgubljenost v sistemu.

Zato tudi mislim, da je absurd tako zanimiva stvar.

Ko odstraniš vse temelje in pravila, so možnosti neskončne.

A tudi v popolnem kaosu lahko najdemo nek pomen.

Maruša Freya Voglar, 4. G

ABSURD V TEM SVETU

Absurd je definiran kot nekaj nesmiselnega, nasprotujočega logiki. Na žalost je nepresenetljivo, da nam ni potrebno dolgo tuhtati, da bi nam na misel prišle stvari iz današnjih in preteklih časov, ki nimajo v osnovi nobenega smisla. Prezirajoč dejstvo, da sploh ne vemo, zakaj atomi v naši roki ne prederejo skozi trdo mizo, se mi zdi, da vlada velik absurd človeškemu ustvarjanju skupnosti, ki že od začetka potrpežljivo drsi k popolnemu ne-smislu.

Zaradi eksponentnega razvoja tehnologije smo danes v najbolj absurdnem obdobju do zdaj. V času poplave informacij je razdvajanje ljudi s strani elit postalo preprosto kot še nikoli v zgodovini. Množice se na podlagi radikaliziranih mnenj sovražijo in napadajo med sabo. Ker smo ljudje po naravi socialna bitja, nam delitev v strogo zaprte kroge zagotovo ne more prinesiti nobenega dobrega izida. Pri tem je absurdnih veliko stvari. Ljudje so postali obsedeni s svojo resnico. Videti je, da jim ni pomembno, kakšna resnica je, saj se popolnoma prepustijo manipulaciji s strani medijev, temveč jim je pomembno, da njihova resnica prevlada nad vsemi drugimi, medtem ko ta resnica sploh ni plod njihovega izkustva sveta, temveč lažne, omejene percepcije njega.

Z izgubo skupne predstave o realnosti se razgradi družba. Že to je samo po sebi fascinantno. Absurdno je seveda tudi ne-zavedanje samo-destruktivnosti. Ljudje sami sebe zastrupljamo s tehnologijo in informacijami. Lažemo si, da je to odličen

napredek in da nas vsi novi mediji povezujejo med seboj, medtem ko še nikoli nismo bili tako oddaljeni eden od drugega in sami od sebe. Zaradi potrošništva se oddaljujemo od svojih vrednot, zaradi trendov od svoje unikatnosti, zaradi medijev od svoje družbe. Oddaljujemo se skoraj od vsega, kar nas dela človeške. Najboljše glede vsega pa je, da si vsi vestno prigovarjamo, da se je sistemu slej ko prej treba prilagoditi in se sprijazniti z absurdno grozovitostjo sveta, ki si ga ustvarjamo sami.

Enja Grad, 4. F

Absurd

ABSURD OKOLI MENE

Začetek absurdnosti se začne s tem, da ljudje pravzaprav niti ne vedo več točno, zakaj ne marajo pripadnika nasprotnega, sedaj že kar političnega "tabora," ampak je to postalo del kulture, v kateri so odraščali in iz katere ne znajo stopiti. Sovražijo, ker so bili tako vzgojeni, ne ker bi imeli za to razlog iz svojih izkušenj. Odnosi Pinterjevih likov v predstavi *Zabava za rojstni dan* odražajo prav to; McCann o Stanleyju ne ve prav dosti in na začetku pravzaprav niti ne ve, zakaj sta z Goldbergom prišla ponj. Ampak, ker McCannu mojster (Goldberg), ki mu zaupa, reče, da je Stanley slab človek, je sovražno proti njemu nastrojen tudi McCann. Prav to neutemeljeno sovraštvo pripelje McCanna tako daleč, da po grobem zasliševanju nad Stanleyjem uporabi celo silo in ga začne tepsti. Sam za sovraštvo nima podlage zaradi slabih izkušenj z njim, ampak goji močno sovražnost do njega, ker mu je bila predstavljena, še preden bi lahko o njem izvedeli kaj dobrega. Možnost pozitivnega dialoga med njima je tako izginila še preden se je pokazala možnost za to.

Absurdna se mi zdi zaslepljenost ljudstva. Vidno razdeljevanje naroda ruši možnost konstruktivnega pogovora, ki je ključen za razvoj demokratične države. Ker nas slepa sovražnost pri tem omejuje, posamezniki to izkoriščajo za manipulacijo in rast svojega vpliva. Uporaba takšnih sporov pa je postala, ne samo pri nas, temveč povsod po svetu, pravi politični fenomen. Ljudje od vseh čustev skoraj najlažje podležejo sovraštvu. Če pa za to sovraštvo najdemo še razlog, ki ga napihujemo ali priredimo njegovo resnico, ga utemeljujemo s škodo, ki smo jo bili mi, naši predniki in mnogi drugi zaradi tega deležni, in z njo pojasnjujemo primanjkljaj udobja v sedanjem življenju, dobimo popolno orodje za množično manipulacijo. Večine ljudi potem resnica nasprotnega pola ne zanima več, temveč slepo sledijo novemu razlogu za svoje nezadovoljstvo ali primanjkljaje v življenju. Tako jim je namreč lažje živeti v bedi, v kateri so. V tej situaciji je najbolj žalostno politično izrabljanje človekove prizadetosti za politične ambicije. Namesto medsebojnega sovraštva bi se morali osredotočiti na sistemsko preureditev političnega vrha in njihove zakompleksane sovražnosti.

Svet postane absurden, ko nehamo razmišljati, se izpraševati in se zadovoljimo, ko slišimo "resnico", ki ustreza našim prepričanjem. Resnica včasih boli, ampak je edina rešitev za ohranjanje zaupanja vredne družbe, ki si bo želela živeti skupaj pod imenom iste države.

Luka Žerdin, 4. F

Absurd

Absurd

Absurd

Absurd

GOLI PIANIST ...

Tu je ... naš blok!

Imamo zaprt, zavarovan blok. Prišleki so lahko le nam znanega izvora. Razne nejasnosti glede porekla bodo doživela neodobravanje, zato imejte pripravljane vse dokumente. Ampak, saj veste, da gre tu le za varnost, a ne? Vam je uspelo priti čez mejo?

Če mislite, da boste nastanjeni nekje, kjer bo udobno, se zbudite iz sanj. Ali še bolje, vrnite se nazaj domov! Vse, kar potrebujete, vam bomo dodelili lastniki in domačini. A ne skrbite, mi točno vemo, kaj vsak človek potrebuje za dostojno življenje (vse pritožbe nad tem so lažne). A bi se morda ukvarjali s tem, kar znate? Bi se slučajno radi zaposlili v nečem, za kar ste izobraženi in imate to celo radi? To je seveda mogoče; le nekaj posebnosti je treba upoštevati. Za splošno dobro moramo določenim ljudem omejiti možnost dela. Ampak res, gre za dobro vseh nas, ki živimo tukaj. Novinci imajo namreč velikokrat svoje navade in kulture, ki lahko izpodrinejo našo. Poleg tega je kakršno koli ukvarjanje z intelektualnimi deli ali, bog ne daj, z umetno****, nezaželeno, saj porablja preveč energije in denarja. Tega raje porabimo za druženja ob domači muziki in s prijatelji. A glede tega ne skrbite. Vam bomo dali dovolj jasen znak, da vam pokažemo s čim se lahko ukvarjate. Kar poskusite se prijaviti na kakšen razpis za financiranje umetniš*** programov.

Tako. Ste popolnoma svoboden človek, ki se nam lahko vsaj stokrat zahvali za gostoljubnost. Svetujem vam, da se dosledno držite vseh pravil. Kajti le tako, boste lahko v življenju uživali, tako kot mi.

Katka Franja Slosar, 4. G

In tu se srečujemo!

Goldberg (Zabava za rojstni dan) in Zinka (Goli pianist ali Mala nočna muzika) se srečata na lestvi, ki je dvostranska.

G: Ohooo, kakšno prisrčnost je ugledalo moje oko.

Z (*zadržano*): Kje pa?

G: Na drugi strani lestve. Točno tam, kjer stojite sem zagledal mlado lično dekle.

Z: Laskate mi gospod.

G: A se lahko dotaknem vaših las?

Zinka dvigne roko in Goldbergu pomoli šop pazdušnih las.

G: Kako lepo se lesketajo v soju znoja.

Goldberg požgečka Zinko.

Z: Prenehajte gospod, grozno sem žgečkljiva.

Zinkino konvulzivno premikanje prevrne lestev. Oba padeta.

Spremenjena Zinka.

Z: Moj bog, a kar tako me boste napadli?! Kdo pa mislite da ste?

(*publiki*) Pomagajte mi, neznan moški preži nad mano.

Goldberg postavi lestev in spleza nanjo z ene strani.

Spremenjena Zinka spleza na lestev iz druge strani.

Tjaša Pegan, Žak Može 4. G

ZABAVA ZA ROJSTNI DAN ...

Zabava v temi

Majhno obmorsko mesto. Velika hiša. Bolj penzion. Več sob. Le en gost. Stanley. Moj Stan. A v hiši je tudi Goldberg. Goldi. Postaven, mogočen, njegova prisotnost te omami. Njegovi govori so tako navdihujoči, zveni tako pametno in razgledano. Tako zelo inteligenčen je in načitan. Le kaj sem počela brez njega v tej hiši? Kdo se je šalil z mano?

Vsekakor sem srečna, srečna da me obdaja tak moški. Njegove misli in dejanja. Potem pa vidim njo. Sosedica, mlada, misli, da je lepša. Da bo Goldberg gledal njo. Da se lahko z njim spogleduje. Ampak ... Ampak kljub temu, da nisem bila povabljen, sem prišla, prišla na zabavo za Stanleyev rojstni dan. In četudi je tukaj ona, lastnica, bom poskusila omrežiti njega. Šarmantnega zapeljivca, ki me gleda in razlaga, kje se je naučil tako dobro govoriti. In vendar me moti njen pogled na njem. Kako ji prija, da ji laska. Kako mu kima in mu kaže nasmeh. Kako označuje svoj teritorij.

Vse to se dogaja v bližini burnega angleškega morja. Blizu galebjih zvokov. V penzionu, kamor se pripeljejo sumljivi moški v velikih avtomobilih. Kjer se dogajajo čudne stvari in še bolj čudne zabave. In kjer za zajtrk jedo kosmiče, čisto vsak dan. Vas zanima, kaj se bo dogajalo na Stanleyevi zabavi, ko bo luč ugasnila?

Dvojni N: Neja Baša, Nika Ožbolt, 4. G

Igralska študija vloge

V procesu uprizoritve *Zabava za rojstni dan* se nam je pojavilo veliko vprašanj, kot naprimer: starost likov, povezava med njimi na začetku, kaj hočejo, kaj je njihov namen itd., na katere nismo znali odgovoriti, saj odgovori niso bili podani, zato smo se v skupini o njih dogovorili. To nam je zelo pomagalo, saj smo se lahko bolje vživeli v posamezne like in jih odigrali bolj natančno in skladno z njihovimi karakteristikami. Ob prvotnem branju mi je v oči še posebej padel lik po imenu »Meg«, ki je samozavestna oseba, ki išče pozornost in nikoli ne izgubi priložnosti za zabavo. A je hkrati dobra žena, lastnica penziona ter vedno poskrbi za dobro vzdušje. Na začetku sem jo dojemala predvsem kot zelo skrbno gospo, a sem ob postavitvi in igranju ugotovila, da je lik v izbranem prizoru veliko bolj samovšečen in željen pozornosti.

Ugotovila sem, da mi predstavlja igranje te osebe veliko večji izziv in moram stopiti iz svoje cone udobja z vsem hvaljenjem sebe, z iskanjem pozornosti in s koketiranjem z liki moškega spola. Rečem lahko, da sem glede tega naredila že velik korak naprej, saj sem z različnimi tehnikami dosegla razpoloženje, ki je značilno za ta lik, kar pomeni veliko energije in pripravljenosti za praznovanje rojstnega dne. Ena od teh tehnik je bila tudi ples ob govorjenju besedila, s katerim sem dosegla vzdušje zabave. Proces dela dojemam kot dokaj težaven, saj sem kot igralka postavljena v veliko situacij, v katerih nisem povsem sproščena. Opažam, da mi veliko težavo predstavlja hvaljenje same sebe in biti namerno glasna in zgovorna. Vse to pa seveda postaja z vsako vajo lažje. Na vajah pričakujem še mnogo vzponov in čim manj padcev.

Gaja Pavlič, 4. F

Besedilo in pristop do procesa dela

Polje ustvarjanja se začne z branjem besedila. Prvi vtisi so mi zelo pomembni. Z njimi si zastavim neko iztočnico, energijsko osnovo, okoli katere gradim. Vsakega besedila se najprej lotim dramaturško. Razumevanje besedila mi predstavlja osnovo nadaljnega ustvarjanja.

Ob branju sta me igralsko pritegnila dva lika. Lulu me je pritegnila zaradi zanimanja za igranje določenih situacij, čustvenih stanj in odnosov, ki se vzpostavijo ob njeni prisotnosti. Stanleyev pogled na dogajanje me je pritegnil iz psihološkega vidika. Zanimalo bi me razkriti, oblikovati psihološki svet lika, ki v drami skorajda nima replik, dogajanje okrog njega pa je polno negotovosti. Ker sem se zavedala, da moj odnos do zgodbe morda ni tako izostren in da se mi stališče ni izoblikovalo, sem želela najti način, kako si delo približati. Zato sem napisala in uglasbila pesem iz vidika Stanleyja kot njegov pogled na dogajanje. Tako sem bila prisiljena izbirati besede, biti specifična, obarvati dogajanje s pridevniki med verzi in je to pomenilo tudi obarvati svoj pogled na zgodbo.

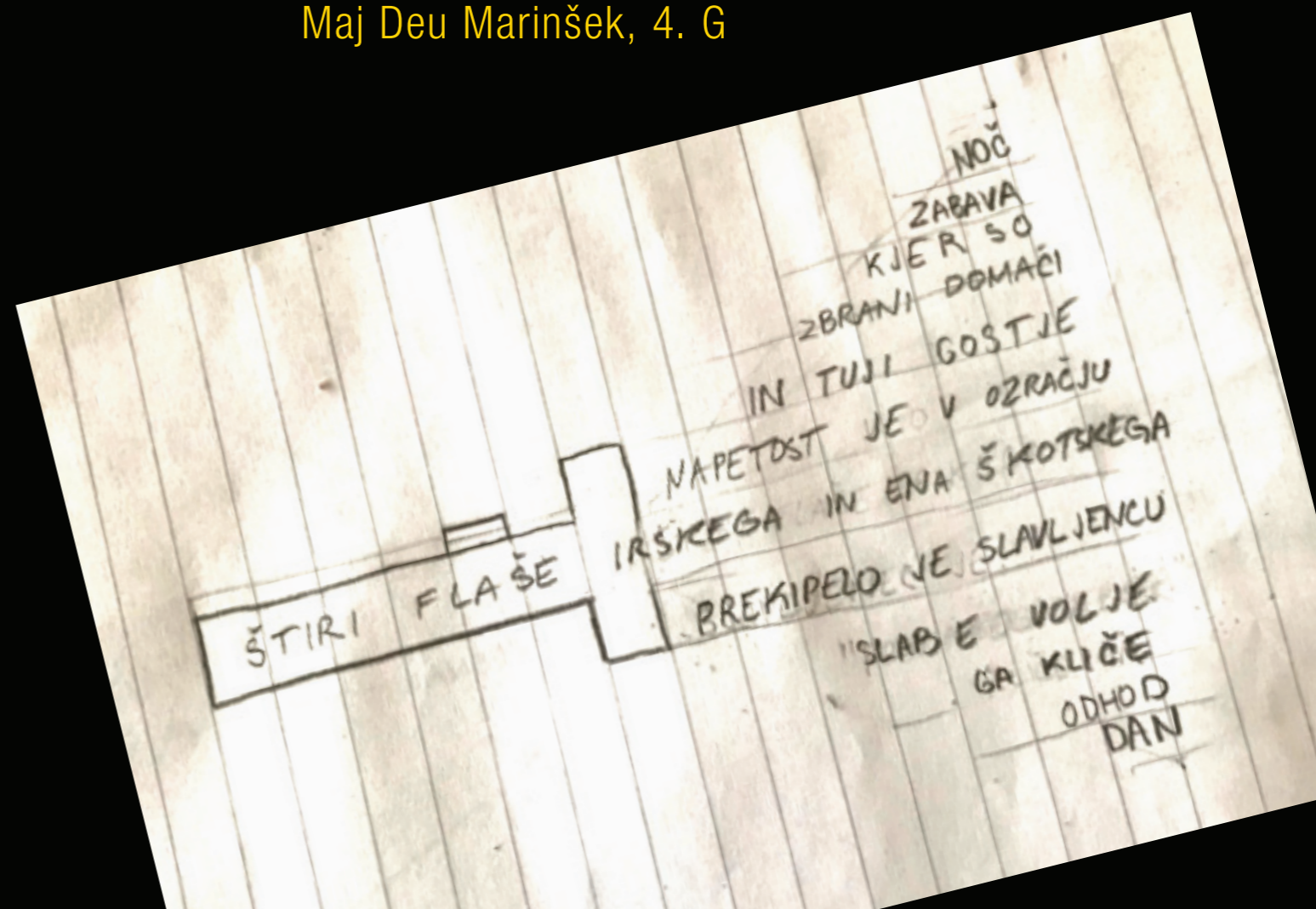
V vseh delih uprizoritve mi je bil dodeljen lik Lulu. V fazi improvizacij sem skušala ujeti občutek, skušala sem ujeti Lulu. Ker je Lulu zapeljiva ženska, ki kar išče moške okrog sebe, ki bi ji bili všeč, je bila raba substitucije nujna. Toda ugotovila sem, da ni vsaka substitucija primerna. Najti je potrebno specifičen odnos, v katerem se sama obnašam na določen način, kar iz mene izvabi specifične občutke, ki jih potrebujem v situaciji kot Lulu. Zamenjati sem morala kar nekaj ljudi, da sem našla pravi odnos, ravno prav igriv in spogledljiv, da lahko zavzame to mesto. Posebno pozornost sem

posvetila neverbalnemu izrazu, obrazni mimiki, telesni govorici. Ta je pri Lulu najbolj zgovorna. Zanimivo je bilo raziskovati gib v povezavi z notranjim občutkom. Kaj se zgodi kot posledica, kaj poteka vzporedno, kako to negovati, kaj so ti procesi kot celota.

Oblikovanje lika je kompleksen proces. Pomembna je odprtost ustvarjalca do zunanosti in notranosti. Biti odprt pomeni dati možnost pretočnosti impulzom, uvidom ter grajenju imaginarnih dramskih svetov, ki tlijo v besedah napisanega.

Iza Lesjak, 4. F

Maj Deu Marinšek, 4. G

LET NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM ...

ODSEK INTERVJUJA SESTRE MILDRED RATCHED,
DOBITNICE NAGRADE ZA SESTRO LETA IN
PACIENTKE MARTINE MARTINI ZA LETNO IZDAJO ČASNIKA GOLO

Ali je bolj pomembno, da te ljudje spoštujejo ali imajo radi?

Martina (se nasmehne)

Sestra Ratched (vdihne): To, je *(izdihne)* vprašanje. Gre namreč za to, da posamezniki stremijo k temu, da bi jih imeli radi. *(tleskne z jezikom)* To je psihološko dokazano. S tem, ko ima nekdo nekoga rad, ga posledično tudi spoštuje. Torej velja slednje, ljubezni brez spoštovanja ni, je pa lahko spoštovanje brez ljubezni *(tišina)*. Menim, da je ljubezen moteč faktor spoštovanja.

Ali zlo prihaja iz nas samih in če, zakaj?

Martina: Jaz ne maram, zlo, zla *(se nasmehne)*. Amm ... *(tišina)*

Sestra Ratched: To je sicer kompleksno vprašanje, ki zahteva še bolj kompleksen odgovor. A naj ga, *(kotički ustnic se, skoraj neopazno, zavihajo navzgor)* za vas, poenostavim. Torej, jaz in kolegi iz kolektiva, menimo, da... *(tišina, tleskne z jezikom)* ... imajo nekateri posamezniki večjo dispozicijo za izvor zla, ki izhaja iz njih samih. K sreči pa obstaja napredna in učinkovita rešitev za odstranitev teh zlobnih možganskih centrov *(se nasmehne)*. Govoriva namreč o, o, o lobotomiji.

Martina (se živčno zahihita): L. L. L. Lp. M.

(nerazločno in neslišno premika ustnice) P. K. Bo. A. Eb. Bž. Š.

Pogovor o težkih filozofskih vprašanjih smo morali zaradi skrbno preišljenega urnika na oddelku prekiniti.

Pacienta je namreč čakala terapija. Martina, ki ne odgovori na vprašanje, velja za pacientko, od katere se odgovora ne pričakuje, saj je označena za umno zaostalo in s tem manj vredno.

S sestro Ratched sta si zato na prvi pogled popolnoma drugačni. Ratched odgovore poda, saj je večča artikulacije svojih misli. Ima moč, zato njena avtoriteta, ne glede na kakovost odgovorov, ostane nedotaknjena.

Eva Brvar, Blažka Šifrar, 4. G

Ne vem

Pogledam okoli sebe. Ne vem, če vidim srečo.

Vidim avtomobile, vidim stavbe, vidim nasmeh in solze,
ki tvorijo gnečo.

Vidim barve. Modro, rumeno, srebrno, rdečo.

Slišim smeh, slišim brrrum-brrrum, slišim govorico šumečo.

Biba, Hardingova in Karla karte igrajo, Rucklyjeva pleše.

Okna so odprta, vročina nas obdaja.

Dolgčas, začuda, trenutno ne razsaja.

Na ulici se majhna družina sprehaja,
ob njih ena mlada doga laja.

Tanka je meja med veseljem in srečo.

Zame to ni ista stvar.

Saj ne vem, če čutim srečo.

Ne vem, kaj čutim, vem, da nočem biti žalostna.

Najlažje se je smejati.

Če se smejem, me imajo ljudje raje.

Mama, oče, brat pravijo vedno eno in isto:

“Martina. Ti si še vedno naiven, vesel, srečen otrok.”

Sestra Ratched in ljudje v belem pravijo drugače.

“Martina. Ti si še vedno naiven, vesel, srečen otrok.

A dolgo je tega, ko so kupovali ti igrače.”

Ne vem, ali sem otrok ali nisem.

Ne vem, ali sem srečna ali nisem.

Ne vem, ali sem otrok, kot to pravita mama in oče.

Ali pa nisem otrok, kot to pravi sestra Ratched.

Vidim lepo. Smejem se.

Vidim grdo. Smejem se.

Biba je žalostna.

A sestra Ratched vanjo vedno sili.

To mislim da, Bibo zelo boli.

Ko z nami svoje zgodbe deli,
tudi mene zelo boli.

Zato se smejem.

In tudi Bibo do smeha pripeljem.

Potem je lažje.

Ampak sestra Ratched

ne mara smeha na terapijah.

Pravi, da je to narobe.

Martina, situacija je resna.

Ne moreš biti srečna.

Ne mikaj, da postanem besna.

Jaz nisem srečna, če Bibo boli.

Smejem se, ker tako Bibo nasmejem.

Tako je lažje.

Gledam okoli sebe. Ne vem, če vidim srečo.

Stavbe so sive, bele, avtomobili smrdijo.

Odrasli na ulicah z brezizraznim obrazom hitijo.

Otroci, ki jih obdajajo, na ves glas kričijo.

Smeh zveni nasilno, utapljam se v šumeči govorici.

Biba je žalostna. Hardingova resna.

Karla je na robu, da spet postane jezna.

Rucklyjeve Williemsova ne zna pomiriti

Mislim, da sestra Ratched ne ve, kaj je sreča.

Jaz tudi ne. To nama je skupno.

Vem, da biti srečen ni žalostno in obupno.

Eva Brvar, 4. G

Uredila: Andreja Kopač

Avtorice in avtorji besedil so mentorji in mentorice

ter dijaki in dijakinje 4. F & 4. G: Neja Baša, Eva Brvar Enja Grad, Iza Lesjak, Maj Deu Marinšek, Žak Može, Nika Ožbolt, Gaja Pavlič, Tjaša Pegan, Katka Franja Slosar, Blažka Šifrar, Maruša Freya Voglar, Luka Žerdin

Fotografije: Primož Ekart, Eva Brvar, Tjaša Pegan, Petra Lutman, Saša Trček

Oblikovanje: Tanja Radež

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film

Abstrud